

ת"פ 42646/06/14 - מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה נגד שי אדרי, פארס אלסייד, סלמאן אלסייד, מדינת ישראל, נגד, שי אדרי

בית משפט השלום בראשון לציון

16 יולי 2015

ת"פ 42646-06-14 המשרד להגנת הסביבה תל אביב מדור תביעות נ' אדרי ואח'
רע"ס 44478-06-14 מדינת ישראל נ' אדרי

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
בעניין ת"פ 42646-06-14: מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה
המאשימה

נגד
הנאשמים ובעניין רע"ס
44478-06-14: המאשימה
הנאשם
1. שי אדרי
2. פארס אלסייד (לא בעניינו)
3. סלמאן אלסייד (לא בעניינו) מדינת ישראל נגד שי אדרי

החלטה

בפני בקשת הנאשם 1 בתיק 42646-06-14 והנאשם בתיק 44478-06-14 (להלן- "הנאשם") לביטול שני כתבי
האישום שהוגשו נגדו, מחמת הגנות מן הצדק.

כתבי האישום ורקע דיוני

בחודש יוני 2014 הוגשו כנגד הנאשם שני כתבי אישום.

בתיק 42646-06-14 כתב אישום שהוגש כנגד הנאשם ושניים נוספים על ידי המשרד להגנת הסביבה (להלן- "כתב
האישום שהוגש על ידי המשרד להגנת הסביבה").

על פי הנטען, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום החזיק הנאשם בשטח של כ- 700 מ"ר בחלקה 15 בגוש 6286 וכן
עשה שימוש בשטח שבחלקה 131 בגוש זה, המצויים ברחוב מנחם גינדי בראשון לציון (להלן- "השטח"). כמו כן נטען כי
הנאשם היה בעליהן של שתי משאיות. החל מיום 6/3/13 ואילך או בסמוך לכך החל הנאשם לנהל בשטח תחנת מעבר
לפסולת בנין מבלי שהיה בידו רשיון כדין לעשות כן (להלן- "תחנת המעבר"), וקלט לתוכה פסולת בנין שהוביל בעצמו
ועל ידי אחרים.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 6/3/13 השליכה משאית בבעלות הנאשם פסולת בנין בארבע הזדמנויות שונות
באותו יום על הקרקע בתחנת המעבר, וכתוצאה מכך נוצר ענן אבק גדול באוויר. באותו יום חנתה בתחנת המעבר
משאית נוספת עם מכולה מלאה בפסולת. על פי הנטען, בנוסף ובהמשך לכך ובמועדים שונים בתאריכים 7/3/13,
21/3/13, 13/10/13, 20/12/13, נכנסו לתחנת המעבר משאיות בבעלות הנאשם והנאשמים הנוספים והשליכו לתוכה
פסולת בנין.

על יסוד עובדות אלה, נטען כי הנאשם הפעיל במשך כעשרה חודשים תחנת מעבר לפסולת מבלי שקיימות בה התשתיות והאמצעים שמחייב הדין, באופן שאינו מונע זיהום אוויר וריח בלתי סבירים מאתרים מסוג זה, ומבלי שיש בידו רשיון עסק כדין.

הנאשם מואשם, לפיכך, בעבירות של עיסוק ללא רשיון, הפעלת תחנת מעבר ללא התשתיות והדרישות הקבועות בדין, אי נקיטת אמצעים לזיהום אוויר וריח בלתי סבירים מאתרים לסילוק פסולת, ובעבירה של השלכת פסולת באתר שלא נקבע לכך.

בתיק 44478-06-14 כתב אישום שהוגש נגד הנאשם בבית המשפט לעניינים מקומיים, המייחס לנאשם עבירה של עיסוק בעסק הטעון רשיון מאת הרשות המוסמכת ללא רשיון (להלן - "כתב האישום שהוגש על ידי העירייה"). על פי הנטען בכתב האישום הנאשם מנהל עסק של תחנת מעבר לאיסוף פסולת בנין והובלת פסולת בנין ברחוב האחד עשר בראשון לציון. בתאריך 31/3/14 או בסמוך לכך ניהל הנאשם את העסק מבלי שהיה בידו רשיון כדין מאת רשות הרישוי בעיריית ראשון לציון למרות שהעסק טעון רשיון כאמור.

בדין שהתקיים בפני ביום 26/4/15 הוריתי על איחוד הדיון בשני כתבי האישום.

הנאשם הודה בעובדות כתבי האישום אך ביקש לטעון לביטול כתב האישום מחמת הגנות מן הצדק.

בהחלטתי באותו היום התרתי לנאשם להגיש טיעוניו בכתב ולבאי כוח המאשימות להגיש תשובתם.

בבקשתו עותר הנאשם לביטולו של כתב האישום שהוגש נגדו על ידי המשרד להגנת הסביבה משום הפרת הבטחה שלטונית שלא להעמידו לדין. כמו כן טוען לביטולו של כתב האישום שהוגש נגדו על ידי העירייה משום אכיפה בררנית וטענות נוספות.

אידרש לטענות אלה להלן.

ביטול כתב האישום שהוגש על ידי המשרד להגנת הסביבה משום הפרת הבטחה שלטונית

הנאשם טוען כי העמדתו לדין בגין העבירות המיוחסות לו, המתייחסות לתקופה של 10 חודשים, בין יום 6/3/13 ועד ליום 6/1/14, מהווה הפרה של הבטחה שלטונית מפורשת ובעלת תוקף משפטי מחייב שניתנה לו ביום 16/5/13 על ידי מנכ"ל עיריית ראשון לציון, בנוכחות גורמים נוספים, במהלך סיור שנערך בשטח, ואשר לפיה הותר לו להמשיך ולהפעיל את תחנת המעבר למשך שנה ולכל הפחות עד לקבלת היתר לשימוש חורג במקרקעין. טוען הנאשם כי בגין ההבטחה השלטונית לא ננקטו נגדו פעולות אכיפה במהלך התקופה הרלבנטית, וכי לא בכדי כתב האישום שהוגש נגדו על ידי העירייה לא מתייחס לתקופה מוקדמת למועדי התקופה הרלבנטית לכתב האישום שהוגש על ידי המשרד להגנת הסביבה. הנאשם סומך טיעוניו אלה על דו"ח סיכום סיור שנערך באותו מועד ומפנה אליו (נספח א' לבקשה), ומפנה לדוחות ביקורת שנערכו בעסקו במועדים שונים בין יום 24/1/13 לבין יום 19/12/13, וטוען כי על אף שנרשמו- לא ננקטו נגדו הליכי אכיפה כנגד העסק בשל אותה הבטחה שלטונית. הנאשם טוען כי ההבטחה השלטונית בוטלה אמנם ביום 18/6/14, אולם במועד מאוחר לתקופה הרלבנטית שבכתב האישום שהוגש על ידי המשרד להגנת הסביבה, וכי על

כן, ומשום הגשתו תוך הפרת ההבטחה - דינו להתבטל.

המאשימה (המשרד להגנת הסביבה) מכחישה קיומה של הבטחה שלטונית, וטוענת כי הנאשם מסר גרסאות שונות בהזדמנויות שונות באשר לתוכנם של דברים שנאמרו לו במהלך הסיור שערך מנכ"ל העירייה בשטח, וכי המסמכים עליהם מסתמך הנאשם אינם תומכים בטענותיו. כמו כן נטען כי טענות הנאשם בעניין קיומה של הבטחה שלטונית הן עובדתיות שאינן נתמכות בכתב וטענות הוכחה למהלך המשפט. המאשימה טוענת עוד כי אף אם יתברר כי לנאשם נמסרה הבטחה כפי שטוען, הרי שעל מנת שתוכל להיחשב להבטחה בעלת תוקף משפטי מחייב עליו להוכיח סדרה של תנאים. לעניין זה טוענת המאשימה, בין היתר, כי מנכ"ל העירייה לא היה בעל סמכות ליתן את ההבטחה הנטענת, כי זו ניתנה במהלך סיור כלאחר יד ואין היא מפורשת, וכי נוכח אינטרס ציבורי כבד משקל בהעמדה לדין הצומח ממהות העבירות והנזק שנגרם בגין לאיכות הסביבה ולשלטון החוק מתקיים צידוק לחזרה מן ההבטחה.

טענה כי כתב האישום הוגש תוך הפרת הבטחה מינהלית מוכרת כטענה אפשרית לביטול כתב האישום משום הגנה מן הצדק. הרציונל לכך נעוץ בחובה המוטלת על הרשות לכבד הסכמים והתחייבויות שהיא נגזרת של חובתה הכללית לנהוג בהגינות ובסבירות (ע"פ 6411/98 **מנבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)). לא כל מצג או תקווה יהוו הבטחה שלטונית. על המבקש להסתמך על הבטחה שלטונית להוכיח קיומם של מספר תנאים, אשר באים לידי ביטוי כולם בתנאי לפיו ההבטחה השלטונית בעלת תוקף משפטי מחייב. כמו כן עליו להוכיח כי מצגה של הרשות יצרה בליבו ציפייה וכי הסתמך על אותו מצג. עם זאת, זכותה של הרשות לסטות מהבטחתה שלא לנקוט בהליך פלילי כנגד אדם הוכרה כאפשרית מקום בו האינטרס הציבורי מחייב זאת (ראו בג"צ 218/85 **ארביב נ' פרקליטות מחוז ת"א** (פורסם בנבו), ובג"צ 5319/97 **קוגן נ' הפרקליט הצבאי הראשי** (פורסם בנבו)).

במקרה דנן, אין חולק כי העבירות המיוחסות לנאשם מתייחסות לתקופה שמיום 6/3/13 עד לחודש ינואר 2014. אולם, מתוך טענות הנאשם עולה כי אף לשיטתו חלק מהתקופה הרלבנטית לכתב האישום אינו חוסה תחת ההבטחה המינהלית הנטענת. על כן ממילא לא יכולה להישמע טענתו לביטול כתב האישום כולו.

זאת ועוד. טענת הנאשם לקיומה של הבטחה מינהלית מוכחשת על ידי המאשימה. טענות הצדדים בעניין זה פורטו לעיל ולו על מנת להמחיש כי קיימת מחלוקת עובדתית הטעונה בירור ראיתי.

שלב זה של ההליך הפלילי הוא שלב מקדמי שאינו מיועד לבירור עובדתי וראיתי של טענות המצויות במחלוקת. לפיכך, טענת הנאשם לביטול כתב האישום מחמת הפרת הבטחה מינהלית אינה יכולה להיבחן כטענה מקדמית, ועל כן ובשלב זה דינה להידחות.

מובהר כי אין בהחלטה זו לחסום את הנאשם מלהעלות טענתו זו בהמשך המשפט, בשלב המתאים, ולהוכיחה כמחויב.

ביטול כתב האישום בגין עבירת רישוי שהוגש על ידי העירייה

כנגד כתב האישום שהוגש נגד הנאשם על ידי העירייה העלה הוא טענות שונות לביטולו, אשר נוגעות כולן להתנהלות המאשימה.

הנאשם טען כי כתב האישום נגוע באכיפה בררנית פסולה. בתוך כך טען כי במרחב השיפוטי של העירייה לא קיימת תחנת מעבר לפסולת בניין המוסדרת בהיתרי בנייה וברשיונות כדין, כי פעולות אכיפה לא ננקטו כנגד תחנות מעבר אחרות הפועלות בניגוד לדין בתוככי העיר, וכי פעולות אכיפה ננקטו רק כנגד עסקו.

המאשימה (העירייה) טענה מנגד כי אין שחר לטענה בדבר אכיפה בררנית ומפנה לתיק 50512-05-15.

כלל הוא כי לא כל אכיפה חלקית היא אכיפה פסולה, ועל המבקש להיבנות מטענה כאמור להוכיח כי האכיפה פוגעת בשוויון **"במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא"** (בג"צ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע (פורסם בנבו)).

בשלב זה, טענת הנאשם אינה אלא טענה כללית ובלתי מסויימת הנשענת על עובדות המצויות במחלוקת. ככל שהנאשם יבקש לעמוד על טענתו זו, על אף תגובת המאשימה, יהיה עליו להניח תשתית מתאימה בשלב שמיעת הראיות. בשלב זה, הטענה נדחית.

הנאשם הוסיף וטען טענות נוספות להגנה מן הצדק.

הנאשם הפנה להחלטה שניתנה ביום 4/11/14 בתיק בר"ש 40846-06-14 בעניינו, בה דחה בית המשפט את בקשת העירייה לסגור את עסקו באמצעות צו מינהלי, וטען כי העירייה מבזה החלטה שיפוטית זו, היות ואף שנדחתה בקשתה לסגירת העסק ניתקה היא את מקור המים לעסק במטרה להביא לסגירתו המידית. התנהלות זו של העירייה פוגעת, לשיטת הנאשם, בתחושת הצדק וההגינות, ומצדיקה את ביטולו של כתב האישום. הנאשם ציין כי בעת שהגיש בקשתו, תלויה ועומדת בפני בית המשפט בקשה לפי פקודת ביזיון בית משפט.

המאשימה הפנתה בתגובתה להחלטה שכבר ניתנה בבקשת הנאשם לפי פקודת ביזיון בית המשפט ביום 14/6/15 ואשר דוחה את הבקשה.

טענת הנאשם בעניין זה היא למעשה כי יחסה של המאשימה כלפיו הינו יחס מתעמר. אולם בנסיבות העניין וההחלטה שניתנה בבקשת הנאשם לפי פקודת ביזיון בית משפט, אין לטענת הנאשם ביסוס ואין להידרש לה.

כמו כן טען הנאשם לביטול כתב האישום בגין התנהלות בלתי תקינה של העירייה בנסיבות שונות ונוספות. בתוך כך טען כנגד התנהלות העירייה בטיפול בבקשתו לקבלת היתר לשימוש חורג ובעניין התנהלותה האמביוולנטית המתבטאת בהנפקת אישורי הטמנה לקבלנים שונים בגין פסולת שהושלכה בתחנת המעבר של הנאשם.

אף טענות אלה מבוססות על טענות עובדתיות המצויות במחלוקת וטענות הוכחה. אין שלב מקדמי זה, בו כל העומד בפני בית המשפט, הוא כתב האישום בלבד, מתאים לבירור עובדתי של אותן טענות וממילא לא ניתן לבחון משמעות המשפטית להגנת הנאשם.

אשר על כן ולנוכח כל המפורט לעיל, הבקשה נדחית.

ההחלטה תישלח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, בהעדר הצדדים.